
Rába György

KENTAUR

Mindig szájtáti ámulattal
gondoltam Münchhausen lovára
ficánkolt fara éjjel-nappal
bár a kapurostély levágta
pofája kút vizét vedelte
folyatta ki csonk gyomra egyre

Utóbb eszméltem emberállat
vagyunk kettéosztva derékig
nevezze bárki paripának
betöretlen nyers szenvedély itt
minden férfi patája zúz tör
s folyvást szomjazik belső tűztől

Vagyok én is enyhíthetetlen
kivánckozás az újra jobbra
legyen akár túl ungon-berken
testi börtönömmel dacolva
ám természet ellen mitévő
nem vágára termett az élő

A mének álma másik énem
ragadna csak mezsgyéken által
de nem esengek dűlni mégsem
tikkadtan ki tiporni átall
időmet közösködve töltöm
két lábon itt az anyaföldön

A MESEMONDÓ JÓINDULATÁBA

Városszálen nádon-éren
szem nem látta még színét sem
a nevét sem tudja senki
szeretteid elrekkenti
sorra-rendre fölmenőid
férfiait jótét nőit

testi-lelki jó barátod
köddé tűntette el áldott
gondoskodó kezű nénéd
nyoma sincs ha keresgélne
szétfűtta még ifjú bátyád
ernyőt tartó pártfogását
egykor csodált bájos arcon
hegy- vízrajzi térképet von
lelked is az éléskamrát
lecsupaszítja boszorkád
száműzőttje másik térnek
volt révületed sem érted
föllépésed tetőpontját
kalandjaid csak úgy mondták
talán más élte nem is te
történeted boldog végét
mesemondó úr segítse

TÚL A DÉLIBÁBON

Ez volt az élet igazi csodája
a délibábon túlhaladva
bár rétet láttam mint rég ugyanúgy
külön-külön azonban már fűszalat
erest harmatost tetveset
nem erdőt többé de sustorgó
zörgő fát túlevelű csendeset
rossz hírű holló vadászeb szemében
kíváncsiságot nyílt kérdést a társas
lét jeleit fölcsillanni a föld
útvesztőin mégis elért a válasz
ki bánja hogy a messzi vásznán
pingált iromba regém elveszett
helyette kaptam más létet cserébe
ahogy szivárvány légvár se ígerte
mit számít hogy ha lepengettem érte
az elcsendülni rendelt éveket